

[Ch. Petersen.]

der er beskæftigede, og de, der er arbejdsløse, maa ses i Relation til hinanden. Saa er jeg temmelig sikker paa, at det ærede Medlem vilde se, at adskillige af de Foranstaltninger, som er blevet gennemført af Regeringen og Regeringspartierne, har bidraget meget til at forhøje Antallet af beskæftigede.

Men dertil kommer, at de Beskæftigelsesforslag, som har været fremsat — jeg skal her blot minde om Forslag til Lov om Beskæftigelse af langvarigt arbejdsløse —, har Venstre og Konservative, navnlig her i Tinget, altid modsat sig og derved nægtet at yde Bidrag til at faa saa mange i Arbejde som vel muligt.

Jeg blev lidt forundret, da jeg hørte den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti gøre opmærksom paa, at man fra den Side ikke ønskede Udvalg. Jeg havde vel bemærket, at man ikke havde udtalt direkte Ønske herom, men jeg forstod det ærede Medlems Udtalelser saadan, at han erklærede sig villig til at forhandle, og at man vilde have en Lejlighed til at gøre det, demonstrere sin Forhandlingsvilje paa en anden Maade, end det kan ske under Forhandlingerne her, og det var denne Udtalelse, der bevirkede, at jeg fandt, det maaske kunde være ønskeligt at faa nedsat et Udvalg.

Stensballe: Jeg takker naturligvis for den Hensynsfuldhed, der er vist fra den socialdemokratiske Ordførers Side, idet der skal blive nedsat et Udvalg, og for Ministerens Motivering: at vi skulde faa Lov til at sige, hvad vi vilde. Ja, det er jeg ganske overbevist om, at vi vil faa, men jeg synes egentlig, vi har sagt det tydeligt nok i Dag. Jeg tvivler om, at der kommer noget ud af Udvalgets Arbejde; jeg skal ikke stille mig uvillig, tværtimod, men det maa være nogenlunde inden for de Rammer, som vi i Fjor og i Aar har givet Tilsagn om at ville gaa med til. Men vi vil selvfølgelig gaa ind i en positiv Forhandling.

Hvor lang Tid er der tilbage af Rigsdagssamlingen? (*Indenrigsministeren* [Bertel Dahlgaard]: Det er der ingen der ved). Nej, naturligvis, men efter hvad der forlyder, skulde der være 5—6 Uger eller deromkring tilbage, og efter mine Erfaringer om, hvor

hurtigt der kan skrives frem i et saadant Udvalg, har jeg mine Tvivl om, at det kan naas; men jeg skal tage fat med godt Humør.

Den højtærede Minister brugte det Udtryk, at jeg nærmest betragtede det som en Lykke, naar Lejerforeningerne forsvandt. Nej, det sagde jeg ikke; jeg sagde, at de var saa godt som forsvundet i Provsbyerne, og herinde var de hensygnende. Dermed mente jeg selvfølgelig, at der var tydelige Tegn paa, at der var ved at komme et godt Forhold mellem Lejer og Ejer i Almindelighed, og det tror jeg ogsaa er Tilfældet.

Den højtærede Minister henviste til, at de saakaldte Aagerparagraffer ikke gælder for Ejendomme, der er bygget efter 1918. Men jeg sagde jo ogsaa, at vi er villige til at gaa ind i en Forhandling om det Spørgsmaal. Derimod mener vi ikke, der kan være Grund til en saa vidtgaaende og omfattende Lovgivning, som den højtærede Minister her har foreslaaet.

Den højtærede Minister gjorde gældende, at dengang der var Mulighed for at faa Renten nedsat, for overhovedet at faa de Forhold tilvejebragt, som var Forudsætningen for en Lovgivning herom, vilde vi ikke. Sagen er den, at i Begyndelsen af Foraaret 1933 var der ingen af Regeringens Medlemmer, som havde Tid til at beskæftige sig dermed. Krisefondens Bestyrelse blev først nedsat efter Maaneders Forløb. Den daværende Handelsminister havde en Tur til London, hvor han forhandlede som Regeringens Repræsentant, bevares vel, men først da vi — jeg tror, det var 2 eller 3 Maaneder efter, at Rigsdagen var sendt hjem — henvendte os til Handelsministeren og Finansministeren — den højtærede Indenrigsminister var bortrejst den Dag, og det kan ingen bebrejde ham, saaledes som Forholdene laa for hans Vedkommende —, først da naaede Regeringen at faa Bestyrelsen nedsat og derigennem Krisefonden i Virksomhed. Og saa gik der jo ikke lang Tid, før Regeringen nærstaaende Personer begyndte at fortælle om, hvad der nu skulde foretages med Obligationerne; der blev nævnt Kuponskat og andet, og alle vil erindre, hvordan Obligationsskurserne faldt hen paa Eftersommeren i 1933. Da saa Ministeren kom med Forslaget, var det ikke